

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **D. B.**, narozena „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou,
sídlem 28. pluku 128/12, 101 00 Praha 10,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-45878-2/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 41 A 21/2020-25, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-45878-2/ČJ-2019-930310-V241, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

bylo v řízení o odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPU-171128-26/ČJ-2019-040022-SV-CV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a stanovil jí dobu k vycestování z území České republiky v délce deseti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení části výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se počátku zákazu vstupu a doby k vycestování textem: *„Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 10 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* Ve zbývajících částech žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobkyně namítala, že správní orgány po právní stránce nesprávně posoudily skutkový stav a učinily chybný závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie. Současně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Podáním ze dne 3. 9. 2020 žalobkyně žalobu doplnila. Uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřiměřené. Připustila, že po krátkou dobu vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, nicméně zdůraznila, že stejně jako její zaměstnavatel nevěděla o tom, že by porušovala zákon. Žalobkyně podotkla, že měla platné povolení k pobytu a domnívala se, že má volný přístup k výkonu zaměstnání ve smyslu § 98 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť na území České republiky získala střední odborné vzdělání a odbornou způsobilost v oboru zubní instrumentárky. Na důkaz toho žalobkyně ve správním řízení předložila kopii informace o nástupu zaměstnance společnosti PadaDent s. r. o., ve které je uvedena jako zaměstnanec – cizinec podle § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, a odkázala na sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 10. 10. 2019. Podle žalobkyně se tak v jejím případě jednalo o nevědomou nedbalost, nikoli o úmyslné obcházení zákona, a proto se jí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeví nepřiměřeným, když nebyla řádně posouzena zásada proporcionality. Žalobkyně dodala, že žalovaná chybně posoudila příslušnou odvolací námitku a řádně se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádala.
4. Žalobkyně poznamenala, že nerozporovala výkon závislé činnosti bez povolení k zaměstnání. Žalovaná podle žalobkyně bez bližšího odůvodnění učinila závěr, že vytýkané protiprávní jednání žalobkyně bylo vymezeno zákonným způsobem a správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu cizinců, přičemž se nevypořádala s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí a překročení mezí správního uvážení. Žalobkyně namítala, že žalovaná nezohlednila v odvolání namítané skutečnosti ve vztahu k délce zákazu vstupu a neuvedla své úvahy, které ji vedly k závěru o přiměřenosti nemožnosti vstupu a její délky. Žalovaná podle žalobkyně rovněž nezohlednila nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neexistenci úmyslu porušit české právní předpisy, závažnost porušení a vazby žalobkyně k území Evropské unie, kde bydlí její teta a kde má druha – občana České republiky, s nímž má trvalý hluboký vztah a sdílí společnou domácnost. Dodala, že žalované mělo být z úřední činnosti známo, že se žalobkyní bylo zahájeno řízení o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle žalobkyně se žalovaná nevypořádala ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dostatečně neodůvodnila, proč považovala odvolání za nedůvodné. Zdůraznila, že správní orgány musí v řízení o správním vyhoštění posuzovat případ přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky, jak to učinily správní orgány v její věci. K tomu odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/08. Žalobkyně doplnila, že neporušila veřejný zájem na dodržování právních předpisů, neboť její jednání nespočívalo v úmyslném obcházení zákona. Žalobkyně uzavřela následovně: *„Žalované bylo vydané rozhodnutí příslušného úřadu práce k výkonu zaměstnání. Tímto ze strany žalobkyně byl odstraněn protiprávní stav způsobený neúmyslným a nevědomým výkonem zaměstnání bez povolení, tudíž nevznikla újma veřejnému zájmu a veřejnému pořádku v dostatečné intenzitě odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“*

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na své rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení, a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 3. 10. 2019 provedla policejní hlídka pobytovou kontrolu a šetření v zubní ordinaci PadaDent s. r. o. na adrese Dukelská 294 v Podbořanech, při které zjistila, že žalobkyně prováděla zubní lékařské ošetření osoby S. P. Přítomný MUDr. J. F. policejní hlídce sdělil, že žalobkyně nemá atestaci a on na ni dohlíží, aby lékařské výkony probíhaly bez problémů. Žalobkyně policejní hlídce předložila své osvědčení o získání odborné způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání v oboru zubní instrumentárka a svou pracovní smlouvu se společností PadaDent s. r. o., podle které náplní její práce byly administrativní práce, práce s počítačem, péče o zákazníky, objednávky materiálu, asistování zubnímu lékaři, úklid a údržba ordinace a výpomoc při obsluze rentgenu. Dále byli vytěženi pacienti v čekárně: K. M. uvedla, že ji žalobkyně ošetřuje od srpna 2019, třikrát jí provedla opravu zubu. M. J. sdělil, že jej žalobkyně ošetřuje od července 2019, dochází k ní na preventivní prohlídky. S. P. oznámil, že jej žalobkyně ošetřuje od 19. 7. 2019, dvakrát mu provedla dentální hygienu.
9. Z přípisu Úřadu práce – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2019 správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyni nebylo k tomuto datu vydáno pracovní povolení; žalobkyně byla dne 4. 10. 2019 zpětně nahlášena na informační kartu jako cizinec podle § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti s tím, že od 1. 7. 2019 do 1. 7. 2020 trvá její pracovní poměr u společnosti PadaDent s. r. o. na pozici zubní instrumentárky.
10. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, přípisem ze dne 17. 10. 2019 správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti od 1. 1. 2019 do 31. 10. 2019 za účelem realizace vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla oprávněna vykonávat pouze praktickou část kurzu zubní instrumentárky ve Stomatologickém centru Lípa. Podle Ministerstva vnitra nemá žalobkyně v rámci svého současného pobytového oprávnění volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 zákona o zaměstnanosti a jakoukoli závislou práci je oprávněna vykonávat pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného příslušnou pobočkou Úřadu práce České republiky. Následně dne 7. 10. 2019 podaná žádost o zaměstnaneckou kartu na tom nic nemění.
11. Dne 22. 10. 2019 v 10:00 hodin byla žalobkyně zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť v zubní ordinaci PadaDent s. r. o. na adrese Dukelská 294 v Podbořanech vykonávala práci bez platného víza nebo zaměstnanecké karty. Současně bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Zajištění bylo ukončeno téhož dne v 12:30 hodin.
12. Tentýž den byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku, při němž uvedla, že pochází z Žitomirské oblasti, a potvrdila, že jde o bezpečnou část Ukrajiny bez válečného konfliktu. Do České republiky přicestovala v listopadu 2017, studovala český jazyk a následně obor zubní instrumentárka. Žalobkyně konstatovala, že má vystudovanou Lékařskou fakultu v Kyjevě, obor stomatolog, a v České republice se dvakrát neúspěšně pokusila o zkoušky, na základě kterých by mohla pracovat jako lékař. Žalobkyně odpověděla na inzerát společnosti PadaDent s. r. o. a dne 1. 7. 2019 nastoupila do zaměstnání, ačkoli závěrečné zkoušky kurzu zubní instrumentárky složila až dne 17. 8. 2019. Popsala, že v zaměstnání objednávala pacienty, myla nástroje, pod dohledem lékaře dělala otisky, vedla karty Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pacientů. Žalobkyně pracovala pod dohledem MUDr. F. Po upozornění ze strany správního orgánu prvního stupně, že při kontrole dne 22. 10. 2019 nebyl MUDr. F. přítomen, žalobkyně poznamenala, že měl přestávku. Žalobkyně dále uvedla, že nemá vydáno povolení k zaměstnání, dne 7. 10. 2019 požádala o zaměstnaneckou kartu. Žalobkyně si byla vědoma toho, že k výkonu zaměstnání zubního lékaře musí mít povolení k zaměstnání, ale nevěděla, že když má platné povolení k pobytu, nesmí pracovat v zubní ordinaci. Žalobkyně konstatovala, že v České republice nemá žádné příbuzné či blízké osoby, závazky či vazby, je svobodná, bezdětná, její rodiče a sourozenci žijí na Ukrajině, v České republice nemá ekonomické poměry, společenské ani kulturní vazby a není jí známa žádná překážka, která by bránila jejímu návratu na Ukrajinu; má na to i peněžní prostředky. Závěrem žalobkyně uvedla, že přijela do České republiky získat vzdělání a léčit zuby pacientů, snažila se dodržovat zákony, nevěděla, že nesmí pracovat, přestože má platné povolení k pobytu.

13. Dne 25. 10. 2019 předložila žalobkyně své vyjádření k věci, k němuž připojila vyjádření společnosti PadaDent s. r. o. Poté správní orgán prvního stupně dne 5. 11. 2019 vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 41 A 21/2020-25, jímž žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 342/2020-21, dostupným na www.nssoud.cz, zmíněný rozsudek zdejšího soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud potvrdil, že žalobní body nově uplatněné v doplnění žaloby doručeném soudu dne 3. 9. 2020 byly uplatněny opožděně, nicméně poukázal na to, že žalobkyně v žalobě avizovala její doplnění do 31. 8. 2020, tj. po lhůtě pro přípustné uplatnění dalších námitek, na což zdejší soud nereagoval. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil, aby se přezkoumatelně vypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně uvedla v žalobě včetně jejího doplnění. Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, a proto z něj v dalším odůvodnění svého rozsudku vychází a konstatuje, že ačkoli žalobkyně některé námitky uplatnila opožděně, soud se jimi bude věcně zabývat.
16. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaná řádně nevypořádala s námitkami upozorňujícími na nepřezkoumatelnost rozhodnutí vydaného v prvním stupni, nevědomou nedbalost žalobkyně, nepřiměřenost rozhodnutí a překročení mezí správního uvážení. Žalovaná podle žalobkyně dostatečně neodůvodnila, proč považovala odvolání za nedůvodné, z jakého důvodu bylo jednání žalobkyně definováno jako naplňující skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a jaké úvahy vedly žalovanou k závěru o přiměřenosti nemožnosti vstupu a její délky. Soud podrobně prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, namítanou nepřezkoumatelnost však nezjistil. Žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že žalobkyně tím, že vykonávala zaměstnání bez příslušného povolení, ačkoli bylo pro danou činnost vyžadováno, naplnila podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedla rovněž, na základě jakých skutkových zjištění k tomuto závěru dospěla (srov. stranu 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaná reagovala na námitku žalobkyně, že se jednalo o nevědomou nedbalost; k tomu žalovaná uvedla, že zmíněnou skutkovou podstatu lze naplnit i z nedbalosti, žalobkyně si měla zjistit, za jakých podmínek může pobývat na území České republiky, a že neznalost zákona neomlouvá. Na stejné straně napadeného rozhodnutí žalovaná dále konstatovala, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádně prokázáno a odůvodněno, čímž podle názoru soudu adekvátně reagovala na tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Přiměřeností rozhodnutí se žalovaná zabývala na straně 9 napadeného rozhodnutí a na straně 10 pak popsala své závěry ohledně délky zákazu vstup na území. Lze tedy shrnout, že žalovaná dostatečně reagovala na odvolací námitky a své závěry (včetně závěru o nedůvodnosti odvolání) přiměřeně odůvodnila, přičemž případ žalobkyně řešila zcela individuálně, nikoli paušálně či formalisticky, jak tvrdila žalobkyně.

17. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela a jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalované, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
18. Poté soud přistoupil k posouzení, zda byly splněny podmínky pro uložení zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“*
20. Soud především zdůrazňuje, že sama žalobkyně v žalobě připustila, že po krátkou dobu vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání. Zda tak činila úmyslně, či z nedbalosti, nepokládá soud za podstatné, neboť forma zavinění nic nemění na skutečnosti, že k výkonu zaměstnání bez potřebného povolení k zaměstnání ze strany žalobkyně došlo. Žalobkyní zmiňovaný § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, který

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

představuje výjimku z povinnosti cizince disponovat povolením k zaměstnání, se na žalobkyni nevztahuje, neboť nezískala střední nebo vyšší odborné vzdělání nebo vyšší odborné vzdělání v konzervatoři podle školského zákona nebo vysokoškolské vzdělání podle zákona o vysokých školách. Žalobkyně pouze absolvovala kvalifikační kurz zubní instrumentárky, který nebyl žádnou z forem studia uvedených v § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, a sama přiznala, že nesložila zkoušky nezbytné k uznání jejího vysokoškolského vzdělání získaného na Ukrajině. Soud proto uzavírá, že žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky citovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla na území České republiky zaměstnána bez potřebného povolení k zaměstnání, ačkoli toto bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Podmínky pro správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie až na tři roky tudíž byly splněny.

21. Podle názoru soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně vykonávala nejen činnost zubní instrumentárky, nýbrž dokonce i činnost zubní lékařky, aniž by pro obojí měla potřebné povolení k zaměstnání a aniž by složila zkoušky, které by umožnily uznání jejího ukrajinského vysokoškolského vzdělání zubní lékařky. Těchto skutečností si žalobkyně měla být vědoma a porušení příslušných norem, která rozhodně nejsou bagatelního charakteru, se měla vyvarovat. Soud zdůrazňuje, že neznalost zákona neomlouvá, a proto žalobkyně musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání. V namítané nevědomosti žalobkyně o tom, že by výkonem závislé činnosti bez potřebného povolení k zaměstnání porušovala zákon, proto soud nespatřuje důvod tvrzené nepřiměřenosti rozhodnutí.
22. Žalobkyně by si měla uvědomit, že podle citovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců může doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činit až tři roky. Správní orgány v tomto případě zvolily dobu jednoho roku, tj. pouhou jednu třetinu zákonného maxima. Tuto dobu pokládá soud za zcela přiměřenou a dodává, že ani sama žalobkyně blíže nespecifikovala, v čem – kromě údajné nevědomé nedbalosti svého jednání – shledává stanovenou dobu zákazu vstupu na území nepřiměřenou. Za dané situace neměl soud ze straně žalobkyně žádná konkrétní tvrzení, ve vztahu k nimž by mohl údajnou nepřiměřenost doby zákazu vstupu porovnávat. Soud rovněž nepřehlédl skutečnost, že podle zjištění policejní hlídky ze dne 3. 10. 2019 žalobkyně *de facto* vykonávala činnost zubní lékařky, k čemuž kromě potřebného povolení k zaměstnání neměla ani adekvátní kvalifikaci, když v České republice absolvovala toliko kurz zubní instrumentárky a u zkoušek, na základě kterých by mohla pracovat jako lékař, neuspěla. Námitku nepřiměřenosti doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
23. Dále soud hodnotil námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Z § 174a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

24. Soud připomíná, že v projednávané věci správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí popsal, že žalobkyně do České republiky přicestovala z ekonomických důvodů, do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedla, že k České republice nemá navázány žádné vazby, a dodal, že celá její rodina žije na Ukrajině. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí vyslovila, že správní orgán prvního stupně posuzoval všechny aspekty § 174a zákona o pobytu cizinců, které ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, a žalovaná se s tímto odůvodněním ztotožnila a plně na ně odkázala. Žalovaná dodala, že žalobkyně sice pobývá na území České republiky více než dva roky, ovšem za tu dobu si nevytvořila takové vazby, které by jí bránily ve vycestování do domovské země, kde má celou rodinu. Žalovaná podotkla, že žalobkyně se se svou tetou, která je občankou Německa, může stýkat mimo státy Evropské unie, a uzavřela, že neshledala splnění podmínek požadovaných v § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, pro které by nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Tyto závěry správních orgánů podle zjištění soudu plně odpovídají obsahu správního spisu, jak byl referován výše. Žalobkyně totiž skutečně dne 22. 10. 2019 konstatovala, že v České republice nemá žádné příbuzné či blízké osoby, závazky či vazby, ekonomické poměry, společenské ani kulturní vazby a není jí známa žádná překážka, která by bránila jejímu návratu na Ukrajinu, kde žijí její rodiče a sourozenci. Vzhledem k tomu, že si žalobkyně podle svého vlastního tvrzení nevytvořila v České republice společenské ani kulturní vazby, ačkoli zde pobývala od listopadu 2017, má soud za to, že ani délka pobytu v jejím případě nezakládá nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Soud se proto se závěry správních orgánů ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně plně ztotožňuje.
26. Za nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně nepovažuje soud ani to, že žalobkyně nebude moci pokračovat ve své výdělečné činnosti v České republice. Žalobkyně by si měla uvědomit, že nedisponuje platným povolením k zaměstnání v České republice, tudíž nemožnost zde legálně pracovat není primárně vyvolána žalobou napadeným rozhodnutím.
27. Pokud jde o kontakt žalobkyně s její tetou, soud dodává, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 předmětné úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Soud připomíná, že žalobkyně pobývala v České republice, kde současně i nelegálně pracovala, zatímco její teta žije v Německu. Jejich vzájemný osobní kontakt tedy podle názoru soudu mohl spočívat toliko v občasných návštěvách, což soud nepovažuje za natolik intenzivní vztah, který by mohl založit nepřiměřenost zásahu vyvolaného napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobkyně a její tety. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobkyně ostatně blíže nespecifikovala, jak často se se svou tetou osobně setkávala. Žalovaná v tomto kontextu zcela správně poznamenala, že se nadále mohou stýkat mimo území členských států Evropské unie. Soud k tomu doplňuje, že žalobkyni byl napadeným rozhodnutím pravomocně uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie jen na jeden rok. Žalobkyně a její teta tak musí přechkat pouze jeden rok, kdy se nebudou moci setkat na území členských států Evropské unie; nic jim však nebrání udržovat kontakt prostřednictvím moderních komunikačních prostředků, případně se osobně setkat mimo Evropskou unii. Soud proto v omezení kontaktu mezi žalobkyní a její tetou neshledal důvod nepřiměřenosti zásahu do jejich soukromého a rodinného života, když tato situace vznikla výhradně z důvodů na straně žalobkyně, která v České republice vykonávala zaměstnání bez příslušného povolení.

28. Soud nepřehlédl, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že právo na ochranu rodiny není takového rozměru, že by dosahovalo intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a že dotčení rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem, aby v České republice pobývali jen cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Toto vyjádření žalované podle názoru soudu je sice obecně platné, nicméně nemá přímý vztah k projednávané věci, když nelegální výkon práce není závažným protispolečenským jednáním. Za situace, kdy zbývající část odůvodnění týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí ob stojí, neboť přímo reaguje na individuální okolnosti případu žalobkyně, neshledal soud v tomto s danou věcí nesouvisejícím (byť obecně platném) tvrzení žalované důvod zakládající nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.
29. S ohledem na výše uvedené soud v mezích žalobních bodů (včetně těch opožděně uplatněných) vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 41 A 21/2020-25, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 větou první téhož zákona. Žalobkyně neměla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. února 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)